

Balázs K. Attila

(ALMA)

egy harapás kőszobra áll egy idegen helyen,
és almával kezében lesi valaki, elbújva valami
lombok alatt a fák alkonyi susogásában.
lehetséges íz az ínynen, kibuggyanó nyál a szájban,
kitáguló torok.

egy mozdulat próbálja megtalálni önmagát,
a helyes ívet, a helyes fejtartást – mi az,
hogy fej, a helyes kéztartást – mi az, hogy kéz,
vagy a helyes színeket valami lombok
alatt a hajnali susogásban, mert mindegy
minden még. lehetséges, hogy
zöldek választanak most formát, és a forma
mozgást választ: kecsesen húzza magára
a kihülő világ bőrét valami meghatározatlan,
míg mondatkezdemények tapogatnak lomhán,
majd egyre élénkebben.

ki ne mondd, csak írd körül, hogy alma: nem látszik,
ki beszél, nem hallszik, mit mond, ahogy nem látszik
a faküllők között a rohanó évszak sem, hogy, mondjuk,
tavasz, de akkor csak virág, hogy, mondjuk,
nyár, de akkor csak kéz a combon, vagy az
ősz s a tél, ami csak lesz, vagy nem lesz,
vagy leend mégis, és mégis, így nő a gyermekalma,
zöldül, majd piroslik a bordák alatt és feszít,
mint szövetek közt a halál. létével közli: mikor
harapnál, már nem haraphatsz.

(ANYA)

az anyákról elmondtak már mindent
a költők és a pszichológusok,
a mázsás anyákról, a légies,
éterbe szökő anyákról, a tej-
és pelenkaszagú anyákról, miért
tenném újra én is mindezt, habár
szagotott kiáltás bujkál a
szövetek mélyén, a szív alatt,
akár egy buborék, amely a folyó
januári jegéből nem szabadulhat:
tenyereimbe fognám, de gyermeksírás,
elkapnám, markomba szorítanám, de
kamaszok elmorzsolts könnye, kiemelném
a hidegből, de karmukkal tartják
a veszteségek, teliholdszemű tigrisekkel egy
térbe zárja az idő, ott van, nem téveszthetem
szem elől, habár minden pillantás után
változik, anya, anya, anya, ments ki innen,
miképpen történetelt meg, hogy emberré
lettél ismét, hogyan bírta ki retinám a látványt: jég-
csákánnyal ütöm, míg véres a kezem.
csak innen, lázálmok alól kezdesz látszani, kicsi,
egyre keserűbb asszony.

(ÁLOM)

mutatok valamit, legyen szemed, hogy lásd,
(csukd le a szemed, a látás most palást)
mondok valamit, legyen füled, hogy halld,
(fogd be a füled, magadat eltakard)

legyen orrod, hogy befogadd a krókuszok
émelygős illatát, aztán tested is legyen, bármilyen,

hiszen mire illeszthetnél szárnyat, szárnyat ha találsz.
mutatok valamit, de nem itt van. bár itt van, de nem fent
a születő égen, s nem lent, a szunnyadó
föld alatt, mutatok valamit: mutatom magadat.
ahogy állsz, és dőlni készülsz. ahogy felcsapod
fejed s a kékek kilökik alólad a valóság támaszát.
nézd ezt a szkafandert most, lépj bele, illeszd
magadra ólomcsatjait, mondj, most te mondj valamit:
szavad vergődő szarvas, engedd el aganca ágasát.

készül egy folyó, te könnyű vagy, a víz nehéz.
készül egy meder, uszonyod van, mire való a kéz.
készül az idő, mélyén valami csapongó ritmusra jár,
csak aludni hagyjatok most már, víz alá merülj, madár,
fojtsd vissza lélegzeted, tömbházak
meredek lépcsősorai közt menthetetlenül zuhansz,
arcon vágott kisfiú az alázat, kikalapált söröskupakok
szőnyegén térdelve törli orrából a vért egy suhanc,
ereszd el ezt a képet is, de fogd két kézzel,
ne engedd el álmaid menedékét,
jó helyen állsz: alattad ágak, benned zebrapinty.
fölötted a mélység.

Ráckeve